

Většina (prý správných) manažerů má o sobě, stejně jako o počínání společnosti, v níž působí, stále pochybnosti. Kurz absolvovaný během uplynulých dvanácti měsíců mě utvrdil v tom, že v mém případě jsou sakramentsky na místě. Copak by mě kdy napadlo, že když chci kolegu například naučit správně zacházet se šroubovákem, tak mu, proboha, nikdy nesmím ukázat, jak správně zacházet se šroubovákem? Musí na to přijít sám, já mu jen sem tam pokývnu hlavou, jako že je na dobré cestě, nebo jej naopak mlčky švihnu proutkem po prstech, aby věděl, že tudy NE. To je totiž koučování. To už vím. Z toho mi taky vyplynulo, že mě naši zamlada nemlátí. Oni mě koučovali. I třikrát denně mě koučovali. Dík, mami a tati. Kurz řízení lidských zdrojů mně i mým kolegyním navíc poskytl výbornou zpětnou vazbu a dal nám možnost pochopit, jak důležitá je v pracovním procesu komunikace a jak je nadlidský úkol obklopit se ideálními spolupracovníky. Při neformálních konzultacích s dalšími účastníky kurzu jsme se naštěstí utvrdili v tom, že s lidmi je to vlastně stejně těžké i všude jinde...

Díky Simoně, doktoru Bělohávkovi i sympatickým kolegům za příjemně strávených (skoro) šestnáct setkání.

Petr Vitásek, šéfredaktor Deníku pro střední a východní Moravu

P.S. Komu vrtá hlavou, na co potřebuje novinář umět pracovat se šroubovákem, ten o moderní žurnalistice neví vůbec nic. :-)